

býti proto určovacímu návrhu, tak, jak je upraven, vyhověno. V tomto bodě bylo rozsudek druhé stolice potvrditi.

Čís. 7511.

Nedostavil-li se dlužník, byv odeslán pod následky § 56 ex. ř., k výsledku podle § 358 ex. ř., nemůže v rekursu do povolení exekuce uplatňovati, že způsob navrhované exekuce jest podle obsahu exekučního titulu nepřipustným.

Bylo-li usnesením, povolujícím exekuci, pravoplatně rozhodnuto o druhu exekuce (pohrůžkou peněžité pokuty), nelze tomu odporovati při napotomním návrhu na prohlášení pokuty za propadlou.

(Rozh. ze dne 12. listopadu 1927, R II 260/27.)

Podle vykonatelného exekučního titulu měl dlužník postaviti za účelem zjednání předešlého stavu ke hrobu Bedřicha L-a na hřbitově v O. určitý pomník s příslušenstvím, kterýžto pomník povinná strana odtamtud odebrala. Podle návrhu vymáhajícího věřitele uložil s o u d p r v é s t o l i c e dlužníku pokutu 1.000 Kč. Rekursu dlužníka do tohoto usnesení r e k u r s n í s o u d vyhověl a zamítl návrh vymáhajícího věřitele na uložení pokuty. D ů v o d y: Předně má rekursní soud za to, že navržený druh exekuce (pokuta) neodpovídá povaze exekučního titulu. Podle exekučního titulu má povinný postaviti určitý pomník ke hrobu Bedřicha L-a, kterýžto pomník povinná strana odtud odebrala. Jde tedy o čistě mechanické práce. Odvezení nebo přivezení určitých věcí jsou plněním, jež třetí osoba může vykonati. Není tedy přípustno, by výkon této exekuce byl vynucen u strany povinné pokutami nebo vazbou. Ovšem byla přípustnost této exekuce usnesením první stolice ze dne 8. března 1927 pravoplatně vyslovena. Avšak rekursní soud má za to, že povinná strana může přípustnost této exekuce napadati i rekursy proti trestním příkazům, kterými plnění exekučního titulu má býti přivoděno. Rekursní soud není při přezkoumávání přípustnosti trestních příkazů vázán pravoplatným usnesením o přípustnosti tohoto druhu exekuce.

N e j v y š š í s o u d obnovil usnesení prvního soudu.

D ů v o d y:

Právem vytýká stěžovatelka, že rekursní soud nedbá toho, že povolující usnesení soudu první stolice ze dne 8. března 1927 vydáno, když se povinný, ač řádně obelán k výsledku podle § 358 ex. řádu, nedostavil k tomuto výsledku, jehož předmětem mohla býti také teprve v jeho rekursu jím uplatňovaná okolnost, že způsob navrhované exekuce jest podle obsahu exekučního titulu nepřipustný. Jelikož byl povinný obelán k řečenému výsledku výslovně pod následky § 56 ex. řádu, že totiž »nedostaví-li se, bude soud míti za to, že povinná strana s návrhem tím souhlasí«, sluší uznati, že byl povinný se svou teprve v rekursu vzнесе-

nou námitkou také z této příčiny vyloučen, a proto rekursní soud nebyl již oprávněn k námitce té přihlížeti. Bylo-li tudíž povolujícím usnesením rozhodnuto o druhu exekuce pravoplatně, nelze pravoplatně povolené exekuci podle § 354 ex. řádu odporovati při pozdějším návrhu na prohlášení pokuty za propadlou, neboť další tato usnesení nejsou samostatnými novými exekucemi.

Čís. 7512.

K tomu, by bylo uznáno o nároku na vrácení věna se nevyžaduje pravomoc rozvodového rozsudku. Majetkové otázky mezi manžely lze řešiti jediným sporem zároveň s rozvodem.

(Rozh. ze dne 12. listopadu 1927, Rv II 114/27.)

Manželka domáhala se žalobou na manželi rozvodu manželství od stolu a lože z viny žalovaného, jakož i, by žalovaný byl uznán povinným platiti žalobkyni výživné měsíčních 1.500 Kč a vrátiti jí věno 20.000 Kč. Procesní soud první stolice vyhověl žalobě potud, že uznal na rozvod manželství od stolu a lože z viny žalovaného, že ho uznal povinným platiti manželce výživné měsíčních 350 Kč a zaplatiti zpět věno 20.000 Kč. Odvolací soud k odvolání žalovaného změnil napadený rozsudek potud, že uznal na rozvod manželství od stolu a lože z viny obou stran, zamítl žalobu o placení výživného a pro tentokrát zamítl žalobu o vrácení věna. V tomto směru uvedl v důvodech: Pokud jde o vrácení věna, jest nezbytným předpokladem takové žaloby, by rozvod od stolu a lože byl vysloven s konečnou platností. Podle ustanovení § 1264 obč. zák. může sice manželka žádati o zrušení smluv svatebních, leč tento nárok vzejde teprve pravoplatným soudcovským výrokem o rozvodu, na němž buď ona vůbec viny nemá, neb oba manželé vinu mají. Proto zamítl odvolací soud v tomto směru žalobu pro tentokrát.

Nejvyšší soud k dovolání žalobkyně zrušil napadený rozsudek a uložil odvolacímu soudu, by, doplně řízení, znovu rozhodl. V otázce, o níž tu jde, uvedl v

důvodech:

Nesprávně posuzuje odvolací soud otázku předčasnosti žaloby o vrácení věna. § 1264 obč. zák. ovšem stanoví, že manžel může žádati o zrušení smlouvy svatební, když bylo rozsudkem uznáno na rozvod a vinu nenese žádný z manželů neb oba, a že soud se má pokusiti o smír. Ale tím zákon nestanoví formální podmínku nároku, tedy že by podmínkou bylo pravoplatné rozhodnutí o rozvodu, nýbrž stanoví jen jako hmotnou podmínku rozvodový rozsudek. Stačí také existence a splatnost nároku při vynesení rozsudku. (§ 405 c. ř. s.). Prvý soud uznal na rozvod a v důsledku toho také hned rozhodl o nároku na vrácení věna. Zákon